

[Kaj Poulsen]

lønmodtagerne, men vi er i socialdemokratiet ikke i tvivl om, at reallønsnedgangen bliver betydelig mindre, ved at man gennemfører en økonomisk politik som denne, end hvis en traditionel økonomisk politik med finanspolitiske stramminger skulle klare os ud af problemerne, og på baggrund af regeringens samlede helhedsplan kan vi give vores tilslutning til dette forslag.

Enggaard (V):

Tanken om et lønstop, eller som overskriften på dette forslag »begrænsning af lønstigninger« lyder, som led i en mere omfattende regulering af priser og indkomster var jo et centralt emne under valgkampen, og man ved, at venstre gik ind for et altomfattende pris- og indkomststop som et centralt element. Vi henviste bl. a. til den norske ordning, der jo er meget absolut i sin karakter, og vi føjede til, at det var klart, at de svageste grupper måtte sikres i den sammenhæng.

Det foreliggende lovforslag fra arbejdsministeren er også i princippet et lønstop fra nytår frem til 1. marts 1981, men der er jo en lang række bestemmelser knyttet til det, og denne række af omfattende undtagelser er vel noget af det, som fører til, at oversigten fra budgetdepartementet – det blå hæfte, vi fik forleden – påregner 7 pct.s lønstigning fra 1979 til 1980. Denne lønstigning er jo nok en hel del mere end det, man i drøftelserne om et altomfattende pris- og indkomststop forudså. Det er også mere end det, man har kendt i Norge i den periode, hvor det tilsvarende dér har været gældende.

Hvorfor når man nu frem til en sådan højere stigning? Det gør man vel, fordi man har ladet den første taktregulering gennemføre med 75 pct., og fordi man hæver garanti-lønnen med 1 kr. 20 øre fra 1. marts 1980 ud over det, der blev gennemført ved lovgivningen i foråret. Jeg tror, at man dermed – og navnlig med det sidste – har været med til at sætte en sprængkile ind i lønssystemet, fordi andre grupper naturligt vil sætte sig selv i relation til de lavest lønnende.

Arbejdsministeren har åbenbart den efter min mening forkerte opfattelse, at den foreslåede lovgivning helt vil sætte tingene i stå på arbejdspladserne. Dertil mangler imidlertid en afgørende forudsætning: når ministeren ikke har foreslået sanktioner i dette for-

slag, lige så lidt som han gjorde det i den midlertidige lov, som er gældende i øjeblikket, tror jeg ikke, man kan forvente den stabile lønsituation, som man tilsigter.

Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren, om han slet ikke har hørt om dagbladet Information, hvor man efter dagspressens oplysninger netop har vedtaget betragtelige lønforhøjelser fra 1. december 1979. Det er næppe det eneste eksempel, som man med den gældende lovgivning og dens principper for kontrol og sanktioner jo ikke kan gøre noget ved.

Det kan ikke være arbejdsministerens opfattelse, at der de næste fem kvartaler ikke skulle være behov for en støtte til de ansvarlige på arbejdsmarkedet. Der er en række bestemmelser i lovforslaget, som vi mener skal dyrkes nærmere under udvalgsarbejdet; det gælder således §§ 9 og 10, hvor det vil være rigtigt at belyse bestemmelsernes virkning på et moderne erhvervslivs muligheder for at anvende moderne teknik og lønprincipper. Jeg hæfter mig særlig ved bestemmelsen om, at tidlønsarbejde den 31. december 1979 ikke i de næste fem kvartaler kan ændres til akkord. Jeg forstår motivet for forslaget, men jeg frygter den stivhed i dispositionsmulighederne, som det vil kunne føre med sig.

Som det fremgik af debatten i går og af min indledning, mener venstre, at tendensen i dette lovforslag som helhed er rigtig, men at den samlede virkning desværre ikke er stærk nok til at løse den økonomiske opgave, som landet står over for.

Grethe Fenger Møller (KF):

Fra konservativ side har vi såvel før som efter valget klart givet udtryk for, at vi gerne ville medvirke til et lønstop. Vi har derfor også tilkendegivet, at vi ønsker et prisstop. Disse forslag såvel som de øvrige forslag, som regeringen har fremsat til en helhedsløsning, må ses i en nøje sammenhæng under den kommende udvalgsbehandling.

Det konservative folkeparti har utallige gange fremhævet, at hvis der skal bringes orden i Danmarks økonomi, forudsætter dette, at vores konkurrenceevne genskabes. Dette kan kun ske, ved at stigningen i det danske omkostningsniveau er lavere end stigningstakten i de lande, vi skal konkurrere